

Basunen

For om
basunen
lager en
uklar lyd,
hvem vil
da gjøre
seg klar
til strid?

1. Kor. 14, 8

2. årg.

2001

Nr. 3

Lammet lærer deg å være lydlig

“Han ble lydlig” (Fil. 2, 8).

I disse tre ord sammenfatter Den Hellige Ånd hele Frelserens liv. De er også høydepunkter i hele hans historie. Hans underer var store, hans ord skal ikke forgå, men størst av alt var hans lydighet. Det var hans mat å gjøre Faderens vilje.

Det Jesus åpenbarte for verden, var sin lydighet mot Faderen. En bedre gave og en virksommere preken eier heller ikke vi. Kan vi gi nesten vår lydighet mot Gud, så har vi gitt det beste. “Hva er resultatet av helligjørelsen?”, spurte nylig en bror. La oss se på Lammet! Hva var resultatet for ham? Vi finner det i disse ord: “Han ble lydlig inntil døden, ja korsets død.” (Fil. 2, 8).

Gud kunne kreve det vanskeligste av ham, og han gjorde det med glede. Den falske helligjørelse får mennesket til å tenke stort om seg selv; man taler om erfaringer man har gjort, trinn man har nådd osv. Bibelens helligjørelse bringer mennesket ned i støvet, tilintetgjør enhver “ynde ved sjelen” og lar bare ett ønske tilbake: Å tilfredsstille sin Gud.

Etter 1. Mos. 22 og Fil. 2 er helligjørelse intet annet enn lydighet. Da Jesus sto dypest

nede, foran korset, talte han om helligjørelsen. Han sa: Jeg helliger meg selv for dem, for at også de skal være helliget i sannhet. Brødre, når vi helliger oss således til korset, til offeret, når vi med vår frelser stiger ned til den laveste plass, da vil også andre omkring oss “helliges i sannhet”. Selv om vi ikke kan være annet for våre medmennesker enn et eksempel på lydighet, så er det overmåte meget. Intet tiltrekker menneskene og bringer dem så meget til ettertanke som et menneske som vandrer i lydighet.

Lydighet gir makt. Kilden til hans seier og hemmeligheten ved hans makt, og også ved vår, ligger i lydighet. Deri består vår største frihet. Bare den som er fri, kan være alles tjener. Han kan også hjelpe andre til frihet. I et lydlig hjerte er det en banet vei for Gud. Det finnes så mange kristne som alltid søker nytelse og tilfredsstillelse for seg selv. Disse har ennå ikke lært at bare lydige barn er lykkelige barn. Det som i sannhet gir en varig lykke, er intet annet enn lydighet mot Gud. For en sunn sjel gjelder bare ett, å være lydlig. Å “gjøre Guds vilje” styrker og blir “mat” for en - langt mer enn å gruble over Guds ord og prøve å forstå det.

Hvorfor har så mange Guds barn så lite av frelsesvisshet? Hvorfor er deres sjel ikke mettet med Guds fred? Gud gir oss svaret i Esaias 48, 18: "Gid du vil akte på mine bud! Da skulle din fred bli som elven og din rettferdighet som havets bølger." Folk sier: "Jeg mangler tro, jeg har for liten tro, derfor har jeg ingen frelsesvisshet, ingen fred." Men nei. I de fleste tilfeller er det ikke tro som mangler; for også med skjelvende hånd kan man motta kostbare gaver, men det er lydighet som mangler. Det er noe i deres liv som de ikke vil gi slipp på, og som hindrer Den Hellige Ånd i å kunne gi dem vissheten om at de er Guds barn. Jeg kjente en mann som i hele ni måneder ikke kunne tro forsoningen i Kristus av den simple grunn at han var uforsonlig. Han kunne ha bedt og kjempet ennå i ni, ja atten år, hvis han ikke hadde brakt den sak i orden.

Det er forskjell på om jeg anstrenger meg for å tro at jeg er frelst, eller om jeg har Den Hellige Ånds vitnesbyrd om at jeg er det. Ingen som ikke er lydig mot Gud, kan ha tillit til ham. Tilliten utspringer av lydigheten. For Jesus var det ganske naturlig å ha tillit til Gud, fordi lydighet var selvfølgelig for ham.

Det er ikke nok at jeg er frelst; jeg må også gå den vei, hvor den frelse jeg har tilegnet meg i troen, kan virkeliggjøres. Det er lydighetens vei. Nylig skrev en venn omtrent så til meg: "Det forekommer meg at en av de største hindringer for alltid å følge Jesus ligger deri, at man bestandig taler om trosakter og derfor lite om det fortsatte, voksende kristenliv. Man taler om åndsfylde som en akt, om dåpen som en lydighetsakt, om å bli bevart i samfunnet med Gud etter å ha gitt seg helt over til ham - som en akt osv."

Det er en stor feil. Likeså lite som et strå består av enkelte knuter, kan vårt liv med Herren bestå av enkelte akter. Knutene på strået er ikke hovedsaken; de tjener bare til å feste de nye deler. Man er redd for veien, og derfor taler man om de enkelte akter. Da

behøver man ikke å gå inn i selvfornektelse, i døden, i kampen, og man blir i kjødet. David ber i Salme 25 om tre ting:

1. Herre, vis meg din vei!
2. Led meg på din vei!
3. Herre, lær meg din vei!

Det er ikke nok at vi vet veien; vi må også gå på den med våre føtter og må tid for tid undervises av Herren for å kunne vandre på den rette vei.

Fra "Veien i Lammets spor" av
H. Steinberger. Lutherstiftelsens forlag (1965).

En liten surdeig

En husmor tilberedte en riktig lekker gryterett av mange gode og velsmakende råvarer. Men det var noe hun ikke hadde vært oppmerksom på. Blant alle de gode ingrediensene var én enkel giftig sopp, som verken kunne sees eller smakes. Det var kommet gift i gryten og alle som spiste av maten ble alvorlig syke eller døde.

Parallelt til dette sier Paulus: "Vet dere ikke at en liten surdeig syrer hele deigen? Rens derfor ut den gamle surdeigen, så dere kan være en ny deig." 1. Kor. 5, 6-7.

Den minste lille synd, som vi ikke vil slippe og ikke ber om tilgivelse for, vil som surdeigen gjennomsyre hele vårt liv med Gud og ta vår fred med Jesus bort. Er vi ikke omhyggelige med å unngå å slippe noe urent inn i vårt sinn - onde tanker, misunnelse, selvopptatthet eller en rest fremmed lære, som ikke stemmer med Bibelens - da får vi lett "gift i gryten" og blir åndelig syke.

Men hvis vi bekjenner våre synder, er han - Gud - trofast og rettferdig, så han tilgir oss våre synder og renser oss fra all urettferdighet. 1. Joh. 1, 9.

Og hvis vi vandrer i lyset, likesom han - Gud - er i lyset, så har vi fellesskap med hverandre, og Jesu, hans Sønnens blod, renser fra all synd. V. 7.

H. & M. Særkjær
KØBENHAVN

Se ikke tilbake!

Hvor ofte ser vi ikke bakover og kanskje overheadet ikke fremover? Å se bakover vil si å se på alle ens feiltrinn, og å se frem vil si å håpe på Kristus.

Når man er sjåfør i en bil går det galt hvis man ser alt for mye bakover - vi skal jo ikke bakover! Altså må man se frem, hvis man skal frem. Og likevel skal man engang imellom se bakover og til sidene, for å se om det er skjedd forandring i trafikken. Ser man bare frem uten å orientere seg om (ha omsorg for) de andre trafikanter (søsken i troen), går det også galt. Bildet er ikke fullkomment, men ta det for det det er.

Jeg for min del har nesten kun sett bakover og endte derfor i grøften. Jeg så på alle mine feiltrinn og ikke frem på Kristus. Jeg så ikke frem med håp om at Kristus er rik nok på kraft og herlighet, så han kan fylle meg med det samme. Priset være Gud, at Han har gitt vekst på dette området, slik at jeg nå kan se mer frem og ikke bare bakover.

Men ett gjør jeg: Glemmer hva som er bak, men mens jeg strekker meg ut etter det som er foran, jager jeg mot målet, til den seierspris som Gud fra det høye kalte oss til i Kristus Jesus. Fil 3:14 (dansk ov).

Umiddelbart høres dette ord i motstrid med det som nettopp er skrevet. Men det som vi skal glemme, er de onde gjerninger Gud har tilgitt oss. Vi skal ikke glemme dem mer enn at vi kan ta lære av dem i de fristelser som ligger foran.

Vi må ha ett mål for vårt liv. Man setter seg ikke inn i en bil for bare å kjøre rundt på "måfå", men man har et mål for kjøringen. Hva er ditt mål???

Er det å miste ditt liv i denne verden og få Kristus-livet i eie. Med dette mål for livet blir din kjøring meningsfull og nyttig.

Ruben Schytt
KØBENHAVN

Prøvet...?

"Da vi altså er blitt rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus. Ved Ham har vi også ved troen fått adgang til denne nåde som vi står i, og vi roser oss ved håp om Guds herlighet." Rom. 5, 1-2.

Tenk dere! Paulus kunne prise seg lykkelig (dansk ov.) over håpet om Guds herlighet. Han kunne altså prise seg lykkelig for, at han en dag skulle få del i denne herlighet. Han fortsatte også:

"Og ikke bare det, men vi roser oss også i trengsler, for vi vet at trengselen virker tålmodighet, tålmodighet virker et prøvet sinn, og et prøvet sinn virker håp." Rom. 5, 3-4.

Hvordan kunne Paulus prise seg lykkelig over sitt håp i vers 2? Det er fordi han ble prøvet. Han fikk mange trengsler. Det ga ham utholdenhet, og denne igjen prøvet fasthet. Og til sist gav denne prøvede fasthet håp om Guds herlighet. Håpet var for Paulus uunnværlig. Det gav ham også tro.

Tro er full tillit til det en håper på, overbevisning om det en ikke ser. Hebr. 11, 1.

Når Paulus fikk alle disse trengsler så virket det tro i ham, fordi han kjente håpet. Se på julen. Vi håper vel alle å få en julegave. Vi tror til og med, at vi får en. Hvorfor? Fordi vi har prøvet det i flere år før. Vi har opplevd det år etter år. Derfor har vi tillit til det håp.

Tilliten til håpet (vårt håp om Guds herlighet) kommer av at vi ikke kunne være kommet til utholdenheten uten Guds virkninger.

For det er Gud som virker i dere både å ville og å virke for Hans gode vilje. Fil. 2, 13.

Selv om vi står i trengsler og prøvelser, og selv om vi mener ennå ikke å ha kjent Gud, så hold fast i ham! Hold ut i trengselen! Så er løpet begynt. Gud virker resten som frukt av det første.

Lorenz Reuss Christensen
HADERSLEV

Mer fra "Veien i Lammets spor"

1. Veien i Lammets spor er framfor alt en banet vei

Freserens hellige fot har selv en gang gått den. Selv om det ofte ikke ser slik ut, så er likevel veien jevnet og banet av ham, og det er nok for oss. Det er heller ikke noen fremmed vei; for over alt ser vi Mesterens fotspor. I våre vanskeligheter, i familien, i verden, i fattigdom, i ringhet, alle steder, ser vi hans fotspor. "Han kjenner grant alle våre veier" (Sal. 139,3) "For derved at han selv har lidt, og har vært fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet." (Heb. 2, 18). På denne vei klager man ikke mer: "Jeg blir ikke forstått! Jeg blir galt bedømt!" Han, vår yppersteprest, forstår oss, og det er nok for oss. Fåret krever ikke å bli kjent og forstått av andre enn sin hyrde; det er nok for det å se hans fotspor og høre hans stemme. Når vi vil følge Lammet, står intet i veien for oss.

Det vi trenger for å gå opp til Jerusalem (Matt. 21, 1-3), dvs. hva vi trenger for å gå veien til døden, det blir til slutt vår egen sak. Hvis vi vil følge Lammet, vil våre stier over alt være jevne; for til å dø bort fra seg selv er det rik anledning til på hver vei og hvert sted. Da går det én alltid godt. Man finner det man søker, og det er jo lykken.

Den som følger Lammet, har en gang for alle oppgitt sin egen vilje, sine egne veier. Han har ingen egne mål og interesser. Han tillater sin hyrde å krysse hans egne ønsker og planer. Han merker og forstår at på denne vei er der ikke mer plass for eget liv, og den som dømmes og forneker sitt eget liv, kan være overbærende like overfor andres. På denne vei støtes man ikke så lett på andre. Så lenge vi gjør det, går vi ikke i hans spor, er vi ikke "dagens, men nattens barn" (Joh. 11, 9-10). Å si: "Denne eller hin står i veien for meg", er likeså latterlig som å ville si: "Denne eller hin står i solen for meg." Om det å være en kristen

har én sagt: "En kristen føler seg aldri uforstått. Imot en kristen er intet forsømt. En kristen vet at han daglig forsømmer meget mot andre." Den som følger Lammet, kan ikke vente å bli forstått av alle.

Det gis veier som et Guds barn må gå alene med sin Gud. Da Abraham gikk med sin sønn opp på Moria berg, gikk han alene. Sin hustru lot han bli hjemme, og sine tjenere ved foten av fjellet. Ingen av dem ville ha forstått hans vei. Derfor sa han ikke at han gikk bort for å ofre, men for å tilbe! "Tilbe" sier han istedenfor "ofre"? Hva sier vi? La oss tilstå det! Vi har ingen sans for Lammets vei. Vi er lik barna, som ved Jesu inntog i Jerusalem ropte: "Hosianna! Hosianna!" og som ikke visste at kongen måtte ut av byens annen port for der å dø på korset, og at han kaller oss ut til seg for å bære hans vanære (Heb. 13, 13).

De første kristne kjente denne vei mye bedre, fordi de så mange som gikk den, noen som med glede solgte sitt gods og delte det ut, andre som bodde i huler og kløfter, og ikke bare ofret sin eiendom, men også sitt liv. De ville ikke stå over Lammet. Det betegnende for vinranken er at den hører sammen med vinstokken. Skjær i vinstokken, skjær i ranken -, over alt flyter den samme saft. Det som gjør forbindelsen med vår frelser og dette "å bli i ham" så vanskelig, er at vi vil gå en annen vei. Og likevel gis det ingen saligere vei på jorden enn "veien i Lammets spor". "Dine fotspor drypper av fedme." (Sal. 65, 12)

2. Veien i Lammets spor gir oss en fred som varer; der finner vi hvile. Vi får fred i samme mål som vi følger etter ham, og vi beholder den så lenge vi er ett med ham. Denne fred er ikke noe vi må streve for eller be om, men den blir gitt oss så snart vi tar hans åk på og følger ham (Matt. 11, 29). Bibelen taler om en "fred med Gud" (Rom. 5, 1) og om en "Guds fred" (Fil. 2, 7). Disse

to begrepene er ikke det samme. Fred med Gud eller fred i samvittigheten er en gave Gud gir synderen så snart han kommer til korset; Guds fred eller fred i hjertet er en velsignelse man får ved å være lydige mot Guds bud (Jes. 48, 18). Disse to ting holder også Jesus ut fra hverandre i sin bekjente innbydelse (Mat. 11, 28-29), hvor han taler om den hvile han vil gi dem som kommer til ham, og om hvilen som finnes ved å følge ham.

På veien i Lammets spor finner vi en fred som varer, fordi vi der lærer ikke bare å la Lammet stille seg mellom oss og våre synder, men også mellom oss og våre daglige vanskeligheter, enten nå disse angår vår egen person, vår familie eller et annet arbeid i Guds rike som hviler på oss. Så gjorde Maria. Hun lot Jesus tre imellom seg og søsterens anklage (Luk. 10, 38-42), og siden, den gang Judas sa de sårende ord (Joh. 12, 1-5). Å være omvendt til Gud og likevel plaget av bekymringer, av misunnelse, av et sårt sinn, er noe helt unaturlig. Slike mennesker mangler den hjerte-fred som ikke bare overgår all forstand, men som også overvinner enhver nød. Paulus sier til tessalonikerne: "Og han, fredens Herre, gi dere fred alltid, i alle måter." (2. Tess. 3, 16) Kan han virkelig gi fred i alle måter? Ja, det er sikkert! Han kan gi den både gjennom bittert og søtt, gjennom storm og stille, gjennom tap og vinning. Han som vi følger, er fredens herre. Så lenge vi søker freden utenfor ham, kan vi hvert øyeblikk miste den, eller den kan i det minste forstyrres. Den fred som kan forstyrres, er ingen virkelig fred. Årene skifter, våre livsforhold forandres, men aldri vår fred. Den forandres likeså lite som Jesus forandrer seg. Å, måtte vi aldri tvile på muligheten av å få eie en slik fred, og heller ikke være redd for å gå den vei, hvor man finner den!

Denne vei heter: I Lammets spor! Der lærer vi å forstå betydningen av korset, fatte korsets kraft og vandre i dets skygge. Den dypeste betydning av korset er å oppgi "sitt eget jeg".

Hvor denne mørke tyrann har fått dødsstøtet, der kan uforstyrret fred råde. Da vil vi ikke mer holde liv i det som er dømt til døden. Vi vil ikke mer som Marta ha makten, men legge herredømmet på hans skuldre som heter "fredsfyrsten" (Jes. 9, 6), og da vil freden stadig økes. For så langt hans herredømme når, så langt rekker din fred. Jesus levde ikke for seg selv, men for sin himmelske far; derfor bevarte han også freden da hans egne ikke tok imot ham, da man ville stene ham, ja, da man naglet ham til korset.

3. På veien i Lammets spor lever man et fruktbart liv. Jesus tjente oss med sine ord, han tjente oss framfor alt som Lammet. Som hvetekornet som lot seg legge i jorden for å dø, bar han meget frukt. Gjort fullkommen gjennom lidelse og kronet med døden førte han mange barn til herlighet (Heb. 2). Som døende lam ble han en fullkommen frelser; uten dødens lidelse hadde han ikke vært det. Tenk deg Lammets skikkelse tatt vekk fra hans liv! Hva ble der da igjen av ham! En profet, mektig i ord og gjerning, som Emmaus-disciplene sa? Men som sådan kunne han ikke frelse oss. Tenk deg Lammets skikkelse borte fra ditt liv. Hva blir der da igjen? Bare som lam kan vi tjene og hjelpe til at våre brødre og søstre finner frelsen. Derfor sendte Jesus sine disipler ut som lam. Lammene er fruktbare, for de gir sitt eget og lar seg frata sitt eget. "Lik et får som tier når de klipper det." (Jes. 53, 7).

Frukt er mer enn utbytte. Frukten forplanter seg. Om vår lære og vårt liv er lys, kan vi kjenne på om det setter og modner guddommelig frukt hos andre. Bare hvor det er liv, kan det være frukt, og etter Joh. 6, 47-59 er bare der liv, evig liv, hvor man er gått inn på å dø sammen med Lammet. For det er den største seier for Herren, når han på jorden finner mennesker som deler hans død med ham. Slike mennesker gir anskuelsesundervisning, og det er som bekjent den virksomste.

[...]

Intet ligger deg for lavt

”Som lam kan man gjøre ethvert arbeid. Intet arbeid er for lavt for lammene, for alt de gjør, skjer til Guds ære. Mang en datter ville hurtigere vinne sin mor for Jesus, hvis hun istedenfor alltid å si hun måtte omvende seg, ville vaske opp for mor og holde hennes stue ren og derved vise henne hva omvendelse er. Vi har nok av folk til å utføre store ting, men hvem vil utføre de små? Begynn med det lille, og du vil ikke bare få nok arbeid, men også rik velsignelse.”

[...]

Eneste vei til herlighet

”Veien i Lammets spor er den eneste vei til herlighet. Fordi Jesus fornedret seg selv, ble han opphøyet (Fil. 4). Fire trinn ned førte ham opp til herlighet. Vi leser i Fil. 2, 6-9:

1. Han ga avkall på å være Gud lik
2. Han fornedret seg selv
3. Han ble lydige til døden
4. Ja, til korsets død!

Derfor har og Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alt navn. Det var hans vei til herlighet! Og for oss gis det ingen annen. Bare veien i Lammets spor fører til tronen - ingen annen; å bli herliggjort som Lammet er å bli lik Lammet. Vi kan ikke bli lik ham som Guds Sønn, som himmelens og jordens konge, men vi skal ligne ham i å være som lam. Det er den modell Gud danner oss etter.”

Fra ”Veien i Lammets spor” av
H. Steinberger.

Lutherstiftelsens forlag (1965).

Trøsten finnes

Når tårefylte øyne ensomme blinker,
da lyser en stjerne på himmelen som vinker.
Stjerner kan man hverken ta eller kjenne på,
men de gir oss styrke til veien videre å gå.
Håpet i mørket er vanskelig å se,
men det er der like fullt ut for det!

Jesus er veien, sannheten og livet!
Han gir styrke til det knekte sivet.
Vend deg mot ham når du er trist og lei.
Husk at han døde fordi han elsker deg.
Han står der med kjærlige, utstrakte armer;
at du tar imot hans hjelp, så sårt han savner.

Jesus fullkomment bygger verket.
I ham blir vi seierherrer og sterke.
Men først må egenviljen brytes ned.
Kun da kan det bli hvile og fred.
Denne prosessen er smertefull og vond,
men bare gjennom den kan vi bli ”et kom”.

Vi blir representanter for himmelen på jord.
Vi viser at det finns et sted der rettferd bor.
Jesus blir den som styrer alt,
og da blir vi jordens lys og salt.
Hver dag vi venter at Jesus kommer.
Derfor er vi forberedt dagen vi står for vår dommer.

Dette er den eneste rette vei,
men det blir helt opp til deg.
Du er den som velger og vraker,
men husk; det kan bli DIN frelse du forsaker.
Alt du behøver og trenger du får.
Nå gjenstår det bare at veien du går.

Eia var vi der!

I den senere tid har jeg ofte tenkt på himmelen og jeg lengter dit. Men da må jeg ha det rett mens jeg er her. Det er min inderlige trang å bli en som Gud kan ha velbehag i. Jeg ønsker å etterlate meg gode fotspor når jeg tar skoene av for siste gang.

Når jeg praktiserer Gal 5,24, kan jeg med frimodig glede se frem til å være sammen med Jesus og alle de hellige engang. I himmelen er det ikke mere kjød å korsfeste, ikke flere legegjets gjerninger å døde ved Ånden. O, hvilken fryd det må være: Ikke mere igjen av vemmelige tendenser! Aldri mer skal noe, uten mitt vitende og vilje, komme frem og plage de andre. Alt det jeg her på jord har sluttet å gjøre med vitende og vilje, det skal jeg over der aldri mere gjøre uten vitende og vilje.

Ingen synd finnes mer! Ikke noe mer av alt det jeg nå ser og plasserer på korset. Ikke noe mer av det jeg ikke ser og derfor ikke kan hate eller korsfeste. Ikke noe mer av det andre kan se og lider under. O, for en frihet! Nå mens jeg fremdeles er i kjød og blod, trer jeg inn i større frihet hver gang jeg finner mere å døde og gjør det. Det er skritt som blir tatt i tro - ett for ett.

Lovet og priset være Jesus, som banet en vei tvers gjennom dette fordervede kjødet og etterlot oss sine fotspor, så vi kan følge i dem. Virkelig hat resulterer i virkelig dødelse og

bringer virkelig frihet. Det er et aktivt liv og en velsignet død: Frihet, mere frihet, stadig større frihet, og til sist det ultimate av frihet.

I gamle dager gledet de troende seg til å komme til himmelen, og de snakket med hverandre om det. De sang om himmelen i sin lengsel etter å komme dit. Hvorfor er da de troende nå til dags så vettskremte, som om det var noe uhyggelig eller noe ondt som skulle hende dem - noe det gjelder for enhver pris å unngå? Hvis vi ikke med stor glede kan se frem til å komme i himlen, da må vi granske våre hjerter. Om vi er oppriktige og sanne, skal vi da helt sikkert finne et eller annet som vi straks må gjøre noe med. Vent ikke til imorgen!. Vent ikke til i ettermiddag! Vent ikke en time! Gjør det nå!!! Gjør front mot all synd du vet om! Gjør opp gamle saker! Bekjenn syndene dine! Bed for deg selv og andre! Gjør det gode du vet! Gå på besøk! Gi bort! Skriv brev! Skriv til Basunen! Forman, oppbygg, oppglød, vis vei! Gransk skriftene og innrett ditt liv etter Guds Ord! Kom ut av synden og alt som tynger og inn i sann frihet!

Om vi lever til Jesus kommer igjen, eller om vi dør og kommer til himmelen, så la oss berede oss og være rede. Gjør i dag det du ikke vil ha liggende ugjort etter deg, om du skal herfra i morgen.

Therese Thomas

Minneverset

**”Se til at dere ikke avviser Ham som taler.
For hvis de som avviste Ham som talte på jorden,
ikke slapp unna, da er det enda større grunn
til at vi ikke skal slippe unna, hvis vi vender oss bort fra
Ham som taler fra himlene.”**

Heb. 12, 25

Kjære barn!

Jeg har lyst til å fortelle dere om en sang jeg kan om en fattig negerslave. Slaven var Jesu Kristi venn. Det beste han viste var å tale med sin Far i himmelen. Han kunne ikke be stille, men ropte høylydt til sin Gud.

Det var ikke alle som likte dette. Særlig slavens eier og herre følte det ubehagelig at slaven ba så høyt. Han tenkte med seg selv: "Jeg må visst heller selge ham, så han ikke bringer skam over mig!" Den stakkars slaven ble ført bort til markedet for å selges.

Der stod slaven og var lei seg! Da kom en fremmed hen og spurte ham hvorfor han var så trist. "Ak, svarte slaven, jeg skal selges, fordi jeg brøt min herres bud, - jeg ba for høyt til min Gud!" "Har denne slave ellers noen feil?", spurte den fremmede. "Nei, slett ikke! Han er en rask og dyktig mann. Men jeg liker ikke at han roper så høyt", svarte slavens eier. "Jeg kjøper deg, sa den fremmede, deg og din kone og barna. Så kan du be så høyt du vil, men du skal også be for meg og mitt hus!"

Ett år deretter kom den mann som eide slaven før. Han ville kjøpe slaven tilbake, og

tilbød en stor sum penger for ham. For siden slaven hadde forlatt hans hus var lykken forsvunnet, og han hadde møtt bare motgang i smått og stort. Men nei, slavens nye eier ville ikke selge ham for noen pris. "For etter at han kom til mitt hus er jeg blitt en frelst synder, ja også min hustru er et Guds barn, - og vi takker Gud for det!"

Slaven som hørte alt dette, så kjærlig på sin gamle herre og sa: "Når jeg ber for min nye herre, så ber jeg også for deg, - at vi en gang må møtes hos Gud i himmelen!".....

Tenk, hva det betydde at negerslaven ba frimodig til sin Gud. Han skammet seg ikke over å være Jesu Kristi venn! Jesus sier i Matt. 10, 32: "Derfor, den som bekjenner Meg for mennesker, ham skal også Jeg bekjenne for Min Far som er i himmelen." Må Gud hjelpe oss, så vi aldri skammer oss over å høre ham til, men kan be og tale høyt om Gud til dem som vi er sammen med. Kanskje kan en skolekamerat eller en venn bli frelst ved vår frimodighet!

Kjærlig hilsen fra Dinah Schytt
KØBENHAVN

Skriv eller send inn en tegning til neste utgave før 15. september!

2. årg.

2001

Nr. 3

Basunen

For om basunen lager en uklar lyd, hvem vil da gjøre seg klar til strid?

Basunen er et uavhengig, kristent oppbyggelsesblad rettet mot barn og unge. Bladet utgis av ungdom fra Danmark og Norge. Det vil utgis ca. 6 ganger årlig.

Alle kan fritt gjengi stoff fra bladet. Abonnement er gratis.

Abonnement Norge tlf. + 47 98 43 63 86 Abonnement Danmark tlf. + 45 20 67 51 20

Bidrag til Basunen kan sendes til:

Basunen, Spjeldager 4, DK-2630 Tåstrup, Danmark

Bruk gjerne e-post: basunen@ordetslys.org

Se også: www.ordetslys.org/basunen/